

И ък грабна'а деветъ майстори
И ък фат'а млада Струмница,
И ък дзида'а темелъ да трайтъ.
Имъ съ молеше Стумна невѣста:
„Деветъ майстори, до деветъ брака!
Остайте ми ж десна-та ржка
Десна-та ржка, лева-та боска,
Да си надовямъ мъшко-то дете.“
Ѣ оста'и'а десна-та ржка,
Десна-та ржка, лева-та боска.

163.

Димни Марко и Елена невѣста.

отъ Прилепъ.

Кинисале две девойки
Две девойки вишоранки,
Да ми одѣтъ на кла'енець
На кла'енець на Джбо'и, *)
Да ми бѣлѣтъ бѣло платно.
Запеале лепа песма
За Елена Марко'ица:
„Язакъ, язакъ бре Елено,
Що отлюби Димни Марка,
Тѣ залюби левенъ Дука,
Твоѣга мили побратима!“
И 'и дочу Димни Марко,
Кад' приближа до кла'енець:
„Две девойки, две другачки!
Ке ви да'амъ п' еденъ дукадъ,
Запеите таа песма,
Що ък прегіе ък пеефте
За Елена Маркоица!“
Две девойки ък запе'а —
Язакъ, язакъ бре Елено,
Що отлюби Димни Марка,
И залюби левенъ Дука,
Твоѣго мили побратима.“

Пойде Марко на дивани,
И ѣ велитъ стопанкъ си:
„Ей Елено, домакинко!
Сакамъ гости да си канамъ,
И да канамъ левенъ Дука,
Твоѣго мили побратима,
Кого мие да пратиме?“
Тая рече „сама одамъ.“
И ък прати да го канитъ,
Той съ качи на дивани,
И ък зеде дулбѣа-та,
И самъ Марко 'и довиде,
Кжде тѣя си игра'а,
Негде годѣ съ дираетъ,
И со конѣи съ надтѣрчватъ.
Ми дофтаса левенъ Дуко,
Придойдо'е други гости.
Тогай рече Димни Марко:
„Ей Елено, домакинко!
Коя слуга ти ке чинишъ?
Ели свѣкя да си дѣржишъ,
Или слуга да си служишъ?“
„Ейди Марко! му говоре,

*) Изворъ подъ Маркови кули до Прилепъ.